

BRIDGE

- MAGASINET

FRA
DET STORE
UTLAND

	¼ fl.	½ fl.
UNGARSK VINE		
«EGRI BIKAVER» (Okseblod)		
Rødvin — rund og behagelig	7,50	4,25
«BALATON RIESLING»		
Hvitvin — halvtørr	7,00	4,00
«TOKAJER» — søt		
Ypperlig som dessert- og visittvin	10,00	5,50
SHERRY		
«MERIENDA» — halvtørr		
Elegant sherry fra det anerkjente vinhus		
Harveys - verdens største sherryleverandør	29,50	15,75
«BRISTOL CREAM» — søtlig		
Verdens mest solgte merke, til dessert og		
etter middag	44,00	23,00
PORTVIN		
«KOPKES BRIDGE PORT» — ruby port		
Gammelt kjent merke med rike tradisjoner	26,50	14,25
VERMOUTH		
«VIARENGO» — rød, søt, italiensk		
Originaltappet vermouth i literflaske	26,00	14,00
«DOLIN» — tørr fransk		
Meget elegant og begge nevnte vermouths		
er utmerket til cocktails, literflaske	26,00	14,00
ØL		
«HEINEKEN's» — hollandsk		
Verdens største eksportsalg, pr. flaske		3,10
WHISKIES		
* «OLD SMUGGLER» — scotch whisky		
«Scotch with a history»	52,00	27,50
«FOUR ROSES» — Bourbon whiskey		
til «highballs» og cocktails		
(Manhattan, Old Fashioned osv.)	55,00	
½ liter		34,00
«LORD CALVERT» — Canadian whiskey		
Også egnet for cocktails og «highballs» ..	57,00	30,00
COGNAC		
* «ROI SOLEIL» — fransk cognac		
Fra verdens eldste cognac-hus Augier Frères & Co.	62,00	32,50
¼ flaske		17,00
VODKA		
«SMIRNOFF» vodka —		
Fra USA, og verdens største merke i vodka. Forsøk cocktails som «Bloody Mary», «Screwdriver» osv.	50,00	
½ liter		31,00
RUM		
«CAPTAIN MORGAN RUM» — Jamaica		
Meget egnet der hvor rum passer inn	45,50	24,25
LIKØR		
«BARACK» — ungarsk aprikoslikør		
I meget pen pakke	46,00	24,50
* Disse merker er oppført på skjenkekartet.		

TOPP SCORING med "OLD SMUGGLER"

En virkelig god scotch whisky...
«The whisky with a history!»

kr. 52,—

Spør etter gullkartongen.

|| HIPP-HIPP! BRIDGEN 70 ÅR ||

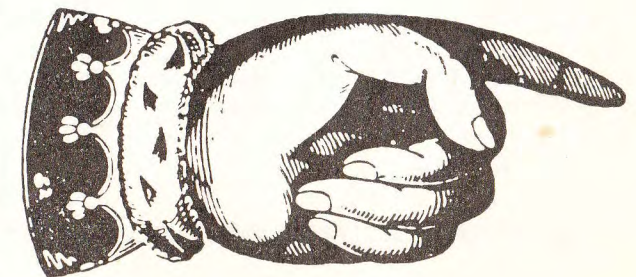
|| OM Å VÆRE FOR LUR ||

|| DEN FRYKTEDE DOBBELTRENONSEN ||

|| PLANKEKJØRING MED PROBLEMER ||

|| DEN FINESTE FORMEN FOR BRIDGE ||

GOD
PÅSKE
BRIDGE

Fra det store utland

Europamesterskapet skal spilles i Baden-Baden i Tyskland i tiden 19. juli til 2. august. Arrangørene meddeler at de har visse vanskeligheter med lokalene, og derfor kan de ikke arrangere turneringen med Bridge-Rama. Derimot planlegger de å sende ut en daglig bulletin om mesterskapet.

Syd-Amerika.

Det sydamerikanske bridgeforbundet har avvirket en kvalifikasjonsserie om deltagelsen i verdensmesterskapet. Tre nasjoner deltok, Argentina, Uruguay og Brasil, og resultatet ble:

1. Argentina	3	313—263
2. Uruguay	2	233—251
3. Brasil	1	291—323

Enkeltresultatene var:

Argentina—Brasil	180—173*
Argentina—Uruguay ..	133—90
Uruguay—Brasil	143—118

Det seirende argentinske laget besto av H. Cramer — D. Brun, Marcos og Augustin Santamaria og Alberto Berisso — Carlos Cabanne, med E. Rocchi som ikke-spillende kaptein. Etter rapportene spilte laget glimrende hele tiden, bortsett fra sluttrunden mot Brasil, som ble tapt med hele 43 mot 111 på 20 spill. Laget var det samme som vant det sydamerikanske mesterskapet, bortsett fra at L. Attaguille spilte istedenfor H. Cramer.

Dermed har Argentina sikret seg retten til å delta i verdensmesterska-

pet. Men det vil ikke si at det seirende laget automatisk er kvalifisert, det skal spilles en ny uttagning i Argentina i mars måned.

Polen.

Det polske laget som vant en så stor seier i Norge i januar, spilte også i Danmark og Sverige. I Sverige ble det også polsk seier med 164—146, mens våre danske venner vant en klar seier med 123—60.

Det polske bridgeforbundet vil arrangere sine uttagninger til Europamesterskapet etter britisk mønster, hvor en del av de ledende parene vil spille en turnering alle mot alle med lagkampbedømmelse. (Noe lignende vi spilte etter her hjemme i begynnelsen av 50-årene.)

I midten av mars vil det bli arrangert en stor internasjonal turnering i Zakopane. Det er satt opp en rekke store pengepremier, således er førsteprisen på \$ 400 — snau 3 000 kroner — hvis noen er interessert. Under turneringen vil det bli arrangert en rekke eksekusjoner.

Finnland.

Det finske parmesterskapet er avvirket mellom 52 par, og ga følgende resultat:

1. Puuranen—Veijola, Tavastehus	3041
2. Sorri—Sorri, Helsingfors ..	2928
3. Ahokas—Mönkkänen, Joeunsuu	2908

(Forts. side 31)

Innhold:	Side
Bridgen 70 år	
Her får De hele historien om hvordan bridge-whist ble til kontrakt-bridge	4
Om å være for lur	
William B. Herseth gir Dem noen eksempler på det	10
Ikke lovene det er noe i veien med	14
— den fryktede dobbeltrenonsen er et av de emner Terence Reese tar opp denne gang	16
Plankekjøring med problemer	
Leif Christiansen forteller fra turneringer	19
Den fineste formen for bridge	
— er selvsagt lagkamp, mener Rolf Bøe	24

Utkommer hver måned, unntatt juli og august.

Abonnement: Kr. 25 for medlemmer av klubber tilsluttet Korsk Bridgeforbund, andre kr. 30. Sverige 25 sv. kr. Danmark 35 d. kr.

Løssalg: Kr. 3.00 pr. nummer..

Annonserabatter: Minst 3 innrykninger 10 % rabatt, minst 6 innrykninger 15 % rabatt, minst 10 innrykninger 20 % rabatt. Materiell: Manuskript, matriser og klisjeer. Klisjeer i 40 linjers raster, helst med fasettkanter for spikring. Materiell-levering: Innen den 5. hver utgivelsesmåned.

Trykk: Mariendals Boktrykkeri A/S Gjøvik.

Redaktør: Rolf Bøe.

Medarbeidere i dette nummer: Rolf Bøe, William B. Herseth, Leif Christiansen, Per Petersen, Terence Reese (London).

Organ for Norsk Bridgeforbund.

Redaksjon og ekspedisjon: Nils Rømming Forlag (tidligere A. M. Hanche Forlag), Kongensgate 4, Oslo. Postboks 277. Telefoner: 41 21 81 — 41 04 24. Postgiro 138 16. Bank: Christiania Bank og Kreditkasse. Bankgiro: 428/163.

Neste nr.:

Alexander Brekke offentliggjør sitt Canapé-betonte meldesystem.

Herman Filarski (Amsterdam) er medarbeider i Bridge-magasinet. Han legger fram en del av sine erfaringer.

William B. Herseth orienterer om ny bridge-litteratur.

Rolf Bøe har stilt seg for kortenes domstol —.

*) Uavgjort.

Fra bridgewhist

Ekspertene på bridgens historie har funnet ut at bridge ble spilt i New York for første gang i 1893. Året etter ble spillet demonstrert i London. Bridgen er med andre ord 70 år i år! Det er riktignok ikke det samme spillet — bridgen har gjennomgått en voldsom utvikling — men forskjellen er likevel ikke større enn at man ser forbindelsen.

Bridgen ble utviklet fra whist, et spill hvor man i den angelsaksiske utgaven delte ut de 52 kortene og slo opp det siste kortet som trumf. Dette spillet var særlig populært i England, hvor det var det ledende spill gjennom tre århundreder og nøy stor popularitet. Det ble til og med arrangert «duplikat-whist», hvor spillene ble spilt ved flere bord presis som i våre dager. Både Mitchell-bevegelsen og den nåværende beregningsformen for partureringer stammer helt fra whistens dager.

Men hvordan gikk det for seg at bridgen overtok? Ja, her forlater man det klare historiske lys og kommer over i gjetningens verden. Russerne påstår at bridge er en blanding av whist og det russiske spillet *vint* (som har visse likhetspunkter med det finske *skruw*), og at det opprinnelige navnet på spillet — *biritch* — kommer av et russisk ord som betyr å forsvare eller ta vare på. Som støtte for denne påstanden blir det anført at den første boken om bridge hadde tittelen: «Biritch or russian whist».

Tyrkerne påstår imidlertid at de

spilte bridge så tidlig som i 1860, og franskmennene hevder at bridge kommer fra et fransk spill ved navn *khe-dive*, som ble spilt på Rivieraen i slutten av forrige århundrede. Endelig påstår en amerikansk admiral at spillet ble konstruert av en britisk skipskaptein, som introduserte det i en klubb i byen *Bridgetown* på Barbados i 1890.

Det spillet som ble introdusert i New York og London omkring 1893—94, er senere blitt kalt *bridge-whist* til atskillelse fra de senere former: *Auksjonsbridge* og *kontraktbridge*. Det var bare giveren som kunne melde farge. De øvrige måtte akseptere den farge han kom med, som trumf.

Giveren kunne riktignok «overlate» meldingen til sin partner, men noen annen form for utveksling av opplysninger fantes ikke. Motstanderne kunne doble, og her fantes det til gjengjeld ingen grenser. Etter doubling og redobling kunne motspillerne doble på ny. Så kunne det komme en ny redobling — og så videre.

En annen eiendommelighet ved spillet var den voldsomme forskjellen på fargenes verdi. Spar var den laveste

til kontraktbridge

farge den gang. Her måtte det hele 15 trekk til for å få utgang. Det paret som fikk flest stikk, scoret under streken enten det var det selv eller motstanderne som hadde meldt, ble det til at man automatisk valgte spar som trumf hvis man hadde dårlige kort. En sterk motstander kunne doble, men likevel måtte det åtte trekk til for å vinne utgang, slik at dette ikke lot seg gjøre i ett enkelt spill.

Det nye spillet ble uhyre populært. Flere enn én whistklubb ble sprengt fordi en del av medlemmene ville spille whist mens de andre ville spille bridge. Andre klubber var fornuftigere og sidestilte de to spillene, slik at medlemmene selv kunne velge.

Bridgewhisten ble ikke gammel. Allerede etter ti år fant man ut at spillet ville bli mer interessant hvis man bortauksjonerte meldingene til høystbydende, og slik kom *auksjonsbridgen*. Historien forteller at denne idéen kom fra tre spillere i India som manglet en fjerdemann. Det varte imidlertid ikke lenge før spillet ble omarbeidet for fire spillere, og med denne nye formen begynte bridgens seiersgang for

lig i system før i slutten av 20-årene. Derfor hadde auksjonsbridgen sin glansperiode i omtrent 20 år. Det var nærmest påstanden om at det hele ville bli for vanskelig, som stengte. Alleerede i 1917 forelå regler for kontrakt i New York, og de franske soldatene under den første verdenskrigen spilte et spill som ble kalt *plafond*, men som i realiteten var en primitiv form for kontraktbridge.

Det var millionæren Harold S. («Mike») Vanderbilt som fikk æren av å lansere de prinsipielle reglene for det nye spillet. Han forteller at idéen kom under en selskapsreise til Vest-India i 1926. Et par år senere kom de første lovene for spillet, gitt av *The New York Whist Club*. Dermed hadde auksjonsbridge fått dødsstøtet, presis som dens forgjenger bridgewhisten 20 år tidligere. Nå begynte en rent eventyrlig utvikling som førte fram til det spillet vi har i dag.

Systemer og konvensjoner grodde fram som paddehatter. Mange klager over at det er for mange systemer i dag, og at bridgen nå begynner å bli for vanskelig av den grunn. Men de

BRIDGEN 70 ÅR

alvor. De gamle, ærverdige whistklubbene kapitulerte en etter en. Snart var bridgen eneherkende.

Idéen om *kontraktbridge* — at man ikke skulle få for flere trekk under streken enn man hadde meldt — dukket opp omtrent samtidig, men det var ingen som klarte å få satt det ordent-

som spilte kontrakt omkring 1930, hadde også en god del systemer å velge mellom. En amerikansk liste fra den tiden forteller om Vanderbilt Club, Barton Club, Pochabo System, Losing Trick Count, Sims System, Simple System, Direct System, Four Aces System, Chronological Order System, Bull-

— Culbertson-paret inn på arenaen

dog System, Eighteen System, Picture Echo Calling og en rekke andre.

To forskjellige skoler skilte seg imidlertid ut, nemlig amerikansk bridge med en rekke kunstige konvensjoner, og britisk bridge, som ble spilt helt naturlig, selv om ikke oppfatningen av ordet naturlig var den samme som i dag. Nå begynte to forskjellige spørsmål å dukke opp, nemlig om den engelske eller amerikanske stilen var den beste, og i tilfelle den amerikanske ble foretrukket, hvilket av de hundrevis av systemer som var å foretrekke. Midt under diskusjonen dukket det opp et nytt navn i Amerika, *Ely Culbertson*.

Culbertson hadde selv en vel utviklet sans for reklame, og ble dessuten støttet av en av datidens mest berømte reklameagenter, *Benjamin Sonnenberg*. Historien om Culbertsons fremmarsj og erobring av bridgebordet er et eventyr for seg selv. Med Sonnenbergs hjelp forklarte han at han var sønn av en amerikansk grubeingeniør, at han var født i Romania og oppvokst i Kaukasus, at han opprinnelig hadde lært å spille vint i Russland, at han hadde vært med i revolusjonen i Mexico og studert ved Sorbonne, og til slutt var kommet til Amerika for å skape seg en fremtid i bridgens verden. Det ble slått stort på reklame-trommen, og siden han var en førsteklasses spiller og hadde funnet en like førsteklasses partner i sin kone, *Josephine*, ble det også suksess.

I begynnelsen av 1930 skrev en ledende engelsk bridgespiller, oberst *Walther Buller*, en artikkel hvor han påstod at et godt engelsk lag ville kunne slå et hvilket som helst amerikansk lag med stor margin. På denne tiden holdt Culbertson på å forme sitt «approach-forcing system». Det var kanskje ikke så meget som var nytt i

dette systemet, men det var i det minste en god sammensetning av det beste fra alle de systemene som herjet i Amerika på den tiden. Culbertson har for øvrig heller aldri lagt skjul på at han har brukt andres idéer der hvor de passet inn i systemet hans. Han hadde dessuten nå nettopp lansert et nytt tidsskrift for bridge — det senere så kjente *Bridge World* — og her tok han opp den engelske utfordringen. Han erklærte seg villig til å reise med et lag til England for egen regning og spille mot hvem som helst som ville stille opp mot ham. Og Buller var nødt til å ta imot oppfordringen.

Culbertsons lag bestod av ham selv og hans frue, sammen med *Theodore Lightner* (han med Lightner-doblingen) og *Waldemar von Zedtwitz*. I september 1930 reiste de til England. Kampen fikk en voldsom forhåndsreklame. Hele bridgeverdenen ventet spent på resultatet.

Etter den første spilleaftenen ledet engelskmennene med nesten 1000 poeng (direkte score), men så var det en eller annen som foreslo å spille en del flere spill samme aftenen, og til engelskmennenes ulykke gikk Buller med på dette. Et av de første av spillene ga en sving på 1500 i amerikansk favør, og neste dag ble den amerikanske ledelsen øket til nærmere 4 500 poeng. Dermed var slaget tapt, Culbertsons lag vant med stor margin.

Culbertson ga systemet sitt æren for seieren. Det nyttet lite at Buller etterpå skrev at seieren ikke skyldtes systemet, men at amerikanerne hadde spilt turneringsbridge gjennom flere år og var langt mer rutinerte og scenevante. Seieren vakte en voldsom oppsikt i Amerika, og da samtidig den første bok, Culbertsons *The Blue Book*, kom på markedet, ble den en voldsom suksess.

— systemenes kamp

De øvrige ekspertene i Amerika så ikke med blide øyne på dette. Enden på det hele ble at tolv av de ledende slo seg sammen og skapte et nytt system — *The Official System*. Culbertson forsto at noe måtte gjøres, og han sendte øyeblikkelig en utfordring til den tidligere «kongen» i bridgeverdenen, *Sidney S. Lenz*, om en kamp. Det skulle spilles robberbridge, bare ved et bord, og kampen skulle omfatte 150 robbere. Dermed begynte «århundredets bridgekamp», som det med svært liten beskjedenhet ble kalt.

Vi er vel neppe enige i denne betegnelsen i dag, men det er i det minste neppe noen konkurranse i bridge, hverken før eller siden, som har fått slik publisitet. Det fortelles at det ble skrevet omkring 85 000 ord om denne kampen!

Alle var klar over at dette måtte oppfattes som en systemenes kamp, og at den som tapte, neppe ville få solgt en eneste bok om sitt system etterpå. Det ble derfor en voldsom innsats fra begge sider. Etter at en fjerdedel av kampen var over, ledet Lenz med nesten 7000 poeng. Det viste seg øyeblikkelig på bokmarkedet, bøkene hans ble solgt i flere og flere eksemplarer mens Culbertsons bøker sank tilsvarende.

var spilt, kunne Culbertson notere seg for en overveldende seier på 8 980 poeng. Dermed var veien klar for bridgens nye konge.

Culbertson og hans frue fortsatte sitt seierstog gjennom en rekke år. Det eneste alvorlige nederlaget kom i 1937, da hans lag ble slått stort i finalen i det første verdensmesterskapet av et østerriksk lag med Schneider og Jellinek i spissen. Men da var Culbertsons lederstilling forlengst fastslått.

Siden den tiden deltok ikke Culbertson stort mer i turneringer, han nøyde seg med den teoretiske delen av spillet. Det varte imidlertid ikke lenge før det dukket opp en ny konge.

I 1936 besluttet den amerikanske bridgeligaen å gradere sine spillere ved hjelp av «master points», poeng som man fikk for å vinne forskjellige større turneringer. Det ble utnevnt 12 «Life masters» til å begynne med på grunn av tidligere resultater. Deretter ble det bestemt at det måtte 300 master points til for å bli Life master. Dette så ut til å være forferdelig meget, og det ble straks spådd at man aldri ville få mer enn de tolv opprinnelige Life masters. Det ble pekt på at mange førsteklasses spillere hadde

70 ÅRS BRIDGE

Men Ely og Jo kom igjen, sakte men sikkert spiste de opp motstandernes forsprang. Da to tredjedeler av kampen var over, lå de to konkurranter temmelig likt. Samtidig røk Lenz og hans partner — Oswald Jacoby — uklar, og Lenz måtte fortsette med Winfield Ligget. Da det siste kortet

vært med i en rekke år uten å få et eneste master point.

Men reglene var neppe fastlagt før det dukket opp en ung mann fra Philadelphia og som gjorde fordring på 300 oppnådde poeng. Han ble den trettende Life Master, og den første som oppnådde titelen uten å ha fått den til-

Turneringsnytt

Under denne spalten tar vi med resultatet av åpne turneringer, hvis de blir sendt oss innen den 1. i hver måned. Fire-fem maskinskrevne linjer pluss resultatene for de fem beste kan man regne å få med.

Kretsserien i Oslo er nå avviklet. Før siste runde var stillingen i mesterklassen at Sinsen var såkalte «sikre» mestre, idet laget kunne tåle et tap med hele 50 poeng mot ABC uten å gå fra førsteplassen. Men da kampen mellom de to var over, viste det seg at ABC hadde vunnet med hele 145—31, og et slikt nederlag har kanskje Sinsen aldri hatt tidligere.

Resultatene ble:

Mesterklassen:

1. ABC	10	710—549
2. Sinsen	10	559—526
3. Akademisk	8	644—527
4. Astra	7	664—585
5. Duplikatklubben	7	562—616
6. OHF	5	556—604
7. Blommenholm	5	569—658
8. Kløverknekt	4	556—745

Klasse A I

1. Hobby 2	14	1022—671
2. Akademisk 2	12	980—717

3. Sinsen 2	11	949—712
4. Lofthus 1	11	856—911

Klasse A II

1. KNA 1	14	925—635
2. Akademisk 3	14	924—742
3. Astra 3	12	968—728
4. Thor	10	895—751

Klasse B I

1. Slemmestad	15	802—624
2. Akademisk 5	14	764—555
3. ABC 2	10	807—561

Klasse B 2

1. Golia 2	15	729—450
2. Akademisk 7	11	845—652
3. Hjerterdame 1	11	737—604

Klasse B 3

1. Espada	13	746—561
2. Akademisk 6	12	798—556
3. Neptun 1	12	694—572

Klasse B 4

1. Sparni 1	13	693—579
2. Østerdølene	12	764—690
3. KNA 2	11	726—583

delt i starten. Navnet var *Charles H. Goren*, en sakfører.

Goren hadde begynt å spille bridge i begynnelsen av 1930, og hadde deltatt i turneringer med en rekke forskjellige makkere. Noen år senere spilte han en gang mot en rødhåret forhennevende show-kirl ved navn *Helen Sobel*, og han ble så besnæret over hennes egenskaper som spiller at han straks tilbød henne partnerskap, om ikke gjennom livet, så dog ved bridgebordet.

Det er siden blitt påstått at kombinasjonen ga det ideelle makkerskap

mellom verdens beste mannlige og verdens beste kvinnelige spiller. Det er kanskje en påstand vi ser på med skepsis i dag, etter at amerikanerne i tur og orden har tapt turneringene om verdensmesterskapet til Frankrike, England, og en rekke ganger til Italia.

Det er imidlertid et faktum at Goren kan skilte med 37 amerikanske mesterskap og i alt 6 500 master points, mer enn 20 ganger så mange poeng som skal til for å rangere i den amerikanske toppklassen. Ingen andre har tilnærmevis nådd disse resultatene. Det er full dekning for påstan-

Klassevinnerne i C-klassen ble Bridgekameratene, Oslo Bridgeklubb, Lilleaker, Kløver Fire, Osloknektene, Astra og Acol.

Ved sluttkampene mellom avdelingsvinnerne i de forskjellige klassene vant i A-klassen KNA, i B-klassen Espada og i C-klassen Bridgekameratene.

ASTRAS JUBILEUMSTURNERING

Bridgeklubben Astra arrangerte i forbindelse med sitt 30-årsjubileum en parturnering for 48 deltagende par. Klubbens eget par Florry Sandmark og Leif Christiansen tok ledelsen til å begynne med, falt en del av midt i turneringen, men kom igjen for fullt i sluttrundene og sikret seg en klar seier.

Resultatene ble:

1. Sandmark—Christiansen, Astra	2511
2. Johansen—O. Larsson, Sinsen	2459
3. Varnås—Salterød, ABC	2441
4. Johansen—Larsen, Sandefjord	2401
5. J. Giske—A. Torp	2306

den om at han er Amerikas største spiller gjennom alle år.

I likhet med Culbertson begynte Goren å skrive bøker om bridge, og han har hatt en praktisk talt like stor suksess. Han har skrevet omtrent 25 bøker i alt, og hans nyeste *New Contract Bridge Complet* er kommet ut i voldsomme opplag selv etter amerikanske forhold. I tillegg har han sine daglige spalter i en rekke amerikanske aviser, og han er fremdeles ikke detronisert som den mest populære forfatteren i Amerika etter Culbertson.

Dette var noen korte glimt av utviklingen i Amerika. Men det har skjedd atskillig på bridgens område i Europa også. Nå er den amerikanske lederstillingen borte. Det er Italia og Frankrike, til dels også England, som er de ledende bridge-nasjonene.

SOM ABONNENT ER DE SIKKER

på å få alle numre av bladet. (De vet hvor ergerlig det er å spørre forgjeves etter et blad som man så forbasket gjerne skulle ha lest).

DE SPARER PENGER

på å abonnere, hvis De er medlem av en bridgeklubb tilsluttet Norsk Bridgeforbund. Da koster årsabonnementet kr. 25, mot kr. 30 for ikke-medlemmer, og kr. 3 i løssalg.

DET ER ENKELT Å ORDNE

— De sender oss denne kupongen i utfylt stand, pluss kr. 25, og De får alle numre som kommer i 1963 (10 stk.). Hvis De ikke vil klippe i bladet, kan De sende beløpet med postgiro eller postanvisning, og skrive navn, adresse og ev. klubb på blanketten.

TIL BRIDGE-MAGASINET,
POSTBOKS 277, OSLO

Jeg bestiller herved abonnement på Bridge-magasinet for 1963. Abonnementsavgiften (kr. 25 for medl. av Norsk Bridgeforbund, kr. 30 for andre) følger pr. postgiro, postanvisning, sjekk (stryk det som ikke passer).

Navn:

Adr.:

Klubb:

OG HVORFOR IKKE SENDE
ET ABONNEMENT TIL EN
GOD VENN (ELLER FOR-
RETNINGSFORBINDELSE)

Jeg bestiller abonnement for 1963 også til:

Navn:

Adr.:

Klubb:

Underskrift:

— OM Å

I min første artikkel ga jeg endel eksempler på vel gjennomførte strategiske meldinger. Hvis De selv har fått litt blod på tann har De kanskje lyst til å prøve Dem på denne hånden som jeg henter fra Europamesterskapet i Stockholm 1956.

♠ E
♥ 10-6-4
♦ E-K-D-10-3-2
♣ 9-8-7

Øst-Vest er i faresonen. De sitter på Syds plass og meldingene går:

Vest	Nord	Øst	Syd
1 ♠	Pass	Pass	?

Hva melder De? Og hvorfor?

Med en slik herlig fordelingshånd er det lett gjort å la seg beruse av fordeligen og presentere et eller annet fantastisk. Noen hopper i vilden sky for å gjøre det mest mulig vanskelig for motparten. Andre skal være ekstra lure og nøyer seg med bare å melde ruterfargen på 1-trinnet. Men Gunnar Anulf, hvis ypperlige kortvurdering jeg har sett en rekke eksempler på, holdt hodet kaldt. Hva tror De han meldte — og hvorfor?

Gunnar Anulf sa ganske stille og rolig PASS!!!

Hvorfor?

Jo, han resonnererte omtrent slik:

Når makker — vel å merke under gunstige sonerforhold — ikke kan gå inn med hverken 1 hjerter eller 1 spar — samtidig som åpnerens makker er for svak til å holde meldingen åpen — må det være noe rart på ferde. Et sted må jo kortene sitte. Ikke

William B. Herseth skriver om taktikk. Den første artikkelen stod i Bridge-magasinet nr. 1—1963.

VÆRE FOR LUR"

bare h o n n ø r - kortene, men også de edle f a r g e n e, særlig da sparfargen hvor han selv bare har en singelton. Selvsagt stolte han på sin makkers pass. Den kan nemlig ikke bety annet enn:

- 1) at makker er for svak til å blande seg inn hvis han har lengde i en eller begge de edle fargene — eller:
- 2) at makker er lang i den av motparten meldte farge hvis han har en brukbar hånd.

Uansett hvilken variant som forelåg, kunne ikke 1 spar være noen fordelaktig kontrakt for motparten. Til tross for at hans hånd t e k n i s k sett utvilsomt var god for både en og to meldinger, sa han pass for ikke å gi motstanderne sjansen til å karre seg over i en bedre kontrakt. Hvor elegant hans strategi var, vil De fort kunne konstatere når De får se hele fordelingen:

♠ 4-3-2	♠ 10-9-7-6-5
♥ 3-2	♥ kn-8-7-5
♦ kn-4	♦ 7-6-5
♣ K-D-kn-10-6-4	♣ 5
♠ K-D-kn-8	♠ E
♥ E-K-D-9	♥ 10-6-4
♦ 9-8	♦ E-K-D-10-3-2
♣ E-3-2	♣ 9-8-7

Øst-Vest har som en ser både 4 spar og 4 hjerter i kortene, men Gunnar Anulfs strategisk strålende passmelding satte en rask og effektiv stopper for alle utgangssjanser hos motparten. Mange vil nå øyeblikkelig slå ned på åpneren og hans makkers dårlige

meldesystem og legge hovedskylden på dem. Men stopp litt! Disse to spillerne var nå tross alt ikke noen statister — ikke noen «herr Hvemsomhelst med makker». Det var sitt lands utvalgte spillere til selveste Europamesterskapet. Og selv om standarden i et EM nok kan være noe forskjellig, så hører det med til sjeldenhetene at direkte svake spillere stiller opp i den konkurransen. Men bortsett fra dette, så er poenget et helt annet:

Når motparten roter seg bort — og det kan hende selv de aller beste spillere — så viser et pars kvalitet seg i den måten de forstår å trekke fordelene av motpartens uheldige varianter — hva enten dette skyldes systemfeil eller menneskelige faktorer.

I det spillet vi her behandler, var det nettopp Gunnar Anulfs glimrende situasjonsvurdering av motstandernes og makkers melding som feiret triumfer. Hvor mange ville ha passet like kallblodig på hans kort? Ikke så mange, tror jeg. Nei, gamle rektor Mid-

TAKTIKK

sem hadde nok evig rett i at «pass er den vanskeligste melding som finnes». Jeg tror dette henger noe sammen med den vanlige innstillingen hos de fleste bridgespillere: De går til kampen som de gamle vikinger for enten å seire eller å dø en skjønn død som fører like til Valhall. Ingen skal un-

— også kampløst må ha en grense

dervurdere verdien av en slik aktiv kampmoral, det er faktisk enkelte pars verdifulleste aktivum. Men alt har en grense, og for oss gjelder det at kampmotet ikke er så stort og kampgleden så fyrig, at den skyver strategiens og taktikkens kloke bud til side.

Det er kanskje noen som fullt ut anerkjenner Gunnar Anulfs elegante passmelding, men likevel ikke helt kan fri seg fra den tanken at «det var nå motstandernes system som var så dårlig». For dem kan det ha sin interesse å ta frem et annet EM spill — denne gangen fra Oslo 1938:

♠ K-D-3 ♥ E-8-6 ♦ D-8 ♣ D-9-5-4-2 ♠ 10-9-8-4-3 ♥ 7-5-2 ♦ 6-2 ♣ E-kn-8 ♠ kn-7 ♥ 10-9 ♦ 10-7-5-4 ♣ K-10-7-6-3	♠ E 6-2 ♥ K-D-kn-4-3 ♦ E-K-kn-9-3 ♣ —
--	--

Spillet er hentet fra finalekampen mellom Ungarn og Norge. Og det var turneringens fortjente seierherrer — det glimrende ungarske laget — hvis «dårlige» system vi her blir vitne til:

Øst åpnet med 1 hjerter — det var dr. *Widder*, nøkkelspilleren på det ungarske laget. Syd og Vest sa pass — og dermed stod den norske Nordspilleren overfor samme problem som Gunnar Anulf. Skulle han melde, eller skulle han passe? Han valgte å melde, og dermed fikk ungarene den håndsrekningen de trengte for å melde utgangen. Ved det andre bordet passet ikke Sommerfelt på Vests kort. Han holdt åpent, og Robert Larssen forserte derfor lett til utgang. Men *Europamestrene* måtte ha hjelp!

Så derfor tror jeg nok at vi ikke

bør feste for meget av oppmerksomheten om motpartens tilsynelatende «dårlige» system, men i stedet konsentrere oppmerksomheten om de sjansene som byr seg og ha øynene åpne for enhver slik mulighet.

Apropos dr. *Widder*. De av leserne som hadde gleden av å se EM i Oslo 1938, husker sikkert hans robuste, tettvokste skikkelse, hans suverene kortføring, sikre stil og uforstyrrelige ro. De har kanskje en eller annen gang i likhet med meg kunnet lure litt på hvor det er blitt av ham i den heksegryten Europa har vært siden den gang?

Som kjent har Oslo nylig hatt besøk av et ungt, godt og sympatisk polsk lag. Under en av mine samtaler med polakkene, kom jeg inn på bridgen i Østsonelandene og fikk vite at polske og ungarske lag hadde møtt hverandre flere ganger i de senere årene. Og hvem andre fikk jeg vite representerte Ungarn, enn gamle, gode dr. *Widder*!

Polakkene var som sagt et interessant bekjentskap. Hvert av de polske par hadde sitt eget patenterte system — fullstendig ukjent for oss, men allikevel ved nærmere studium basert på mange grunnidéer fra italienernes systemer, svenskenes EFOS og moderne Vienna. En av nyhetene, som taltalte meg meget, var deres nye «*Warszawa-Blackwood*» som de selv hadde døpt varianten. Her er den:

Svarene på 4 grand er følgende:

5 ♣ = 0 eller 3 Ess
 5 ♦ = 1 eller 4 Ess
 5 ♥ = 2 Ess og 0 eller 3 Konger
 5 ♠ = 2 Ess og 1 eller 4 Konger
 5 gr. = 2 Ess og 2 Konger

Hittil har vi festet oppmerksomheten på vellykte strategiske meldinger. Men medaljen har en bakside. Det er

— når makkerne samarbeider godt

så altfor lett å prøve på å være litt for lur! Derfor tar jeg med noen interessante spill fra kampene mot polakkene. Men for å yte de norske spillerne rettferdighet, tar jeg først med et virkelig godt strategisk spill med den eneste kvinnelige spiller fru Sandsmark i hovedrollen:

Nord gir. Alle i sonen:

♠ 10-2 ♥ K-7-5-4-3 ♦ E-4 ♣ E-9-6-2 ♠ E 3 ♥ D-kn-10-2 ♦ D-kn-10-6-5-2 ♣ 8	♠ K-8-7-6-5 ♥ — ♦ K-9-8 ♣ D-kn-10-7-3 ♠ D-kn-9-4 ♥ E-9-8-6 ♦ 7-3 ♣ K-5-4
---	---

Ved det ene bordet åpnet Egil Rønneberg som Nord med 1 hjerter. Frenkiel som satt Øst hoppet til 2 grand for å markere sin tofarvehand (et slående eksempel på italiensk påvirkning i systemet) og Per Engebretsen som Syd meldte 3 hjerter som ble kontrakten. Dette burde normalt vært en god kontrakt, men den umulige trumfsitten gjorde det håpløst å vinne spillet.

Ved det andre bordet, hvor jeg så spillet, ble det 3 passer, og fru Sandsmark åpnet som Vest med 1 ruter. Nord, som jo hadde maksimum for å si pass i åpning, doblet naturligvis, og så kom det 1 spar fra Leif Christiansen som satt Øst.

Syd klappet til med en straffedobling, og jeg ventet med interesse på fru Sandsmarks neste melding. Hun sa uforstyrret pass, og så ble det pass rundt.

— Det er ikke vanskelig å si pass, sa fru Sandsmark etterpå. Jeg vet jo slett ikke hva Leif kan ha vært ute

med. Et slikt meldingsforløp kan like gjerne være *psykisk* som det kan være *ekte*, all den stund Syd straffedobler. Derfor er det klinkende klart at det eneste jeg kan gjøre er å la meldingen gå opp til Leif for å se hva han vil gjøre. Det kunne aldri falle meg inn å gjenmelde min ruterfarge på dette tidspunkt, selv om den er både lang og solid.

Legg merke til det makkerparsamspill som denne innstillingen forteller om. Og trekk parallellen til Sommerfeldts resonnement i det EM-spillet jeg brukte i forrige nummer. Et slikt samarbeid mellom makkerne er god strategi. Spillet ga da også Oslo 6 fortjente poeng i gevinst, for Leif Christiansen vant sin kontrakt med ett overstikk.

Derimot var jeg ikke enig med fru Sandsmark i dette spillet:

♠ 2 ♥ D-kn-6 ♦ 10-9-8-3-2 ♣ D-10-5-3 ♠ kn-10-9-4 ♥ E-K-9-4 ♦ K-5 ♣ E-7-2 ♠ D-8-7-6-3 ♥ 7-5-3-2 ♦ D-7 ♣ 9-4	♠ E-K-5 ♥ 10-8 ♦ E-kn-6-4 ♣ K-kn-8-6
---	---

Her gikk meldingene:

Vest 1 ♣ 4 gr! 5 gr. 7 ♣!!	Øst 3 ♣ 5 ♣*) 6 ♥
--	----------------------------

Det ble 3 bet. Polakkene stanset

*) Paret bruker utvidet Blackwood, hvor Kongen i trumffargen regnes som Ess.

Ikke lovene det er noe i veien med

Med jevne mellomrom dukker spørsmålet opp om hva som skjer hvis en spiller tjener mer enn to stikk ved en revoke. Vi hører ofte turneringsledere fortelle at det kan ikke føres over mer enn to stikk i noe tilfelle, at det her foreligger en svakhet i lovene, og så videre.

Det er imidlertid ikke noe i veien med lovene, men kanskje med enkeltes kjennskap til dem. Vi har tre meget viktige paragrafer — sekkeparagrafer — som gir turneringslederen en utstrakt myndighet i slike tilfelle. Jeg skal gjengi disse paragrafer helt:

§ 14

Turneringslederen kan tildele justert score etter eget initiativ eller etter anmodning fra en spiller, men bare når disse lover gir ham rett til det, eller etter turneringslederens mening —

- a) når disse lover foreskriver straff som gir full erstatning til den ikke feilende deltager for en mot-

standers anstøt mot fremgangsmåte, eller når en motstander har forbrutt seg mot de krav som stilles til anstendighet og sømnelighet —

- b) når ingen rettelse gjør det mulig å gjennomføre spillet på vanlig måte —
c) når en feilaktig straff er utøvet.

§ 15

Turneringslederen kan ikke tildele justert score på det grunnlag at straff foreskrevet i disse lover er unødig streng for den feilende side, eller unødig fordelaktig for den ikke feilende side.

§ 16

Justert score kan tildeles ved å endre totalscore for spillet, eller ved tildeling av null eller flere matchpoeng. Antall poeng som tildeles den ikke feilende side, må ikke være flere enn påkrevd for å utjevne feilen. Det antall poeng som tilkommer den feil-

stille og rolig i 3 grand og vant spillet. Forklaringen?

Jo, fru Sandsmark, som visste at Christiansens hoppmelding viste 16 Gorenpoeng, regnet med ekte og god kløverfarge. Men selv under denne forutsetning er jo slemforsøket meget hårdt.

Personlig hadde jeg meldt 3 hjerter i annen melderunde på fru Sandsmarks

kort. Men dette var fru Sandsmark uenig i fordi hun mente at det sladderet for meget om hennes kort. Det er selvsagt et prinsipp som ofte vil kunne være lønnsomt, det skal villig innrømmes, men her, hvor det er tydelig at Øst—Vest er i offensiven, lønner det seg etter min oppfatning bedre å sjekke opp styrke og tilpasning, istedenfor å gå rakt på slem.

ende side kan reduseres ved straffepoeng. Straffepoeng og utjevningspoeng behøver ikke være like.

Det skal ikke stort studium til for å finne at disse paragraferne er uhyre viktige for en turneringsleder. Ta et spill som dette:

<p>N ♠ E-4 ♥ E-D-5 ♦ E-K-D-9-8-6 ♣ 8-7</p> <p>V ♠ D-kn-9-7-6-3 ♥ kn-6-3 ♦ 10-7 ♣ D-9</p> <p>S ♠ 8-5 ♥ K-4-2 ♦ 5-2 ♣ E-K-6-5-4-2</p>	<p>Ø ♠ K-10-2 ♥ 10-9-8-7 ♦ kn-4-3 ♣ kn-10-3</p>
---	---

Syd spiller seks grand i faresonen og får spar ut. Motparten får det første stikket, men andre gangen kommer es-set på fra bordet. Nord fortsetter med ruter, og Syd puster lettet ut da alle følger to ganger. Men så skjer det noe. Øst følger med en liten hjerter tredje gangen — noe Syd ikke legger merke til. Og når fjerde ruter kommer, stikker Øst med knekten og gir spar. Vest tar fire stikk i fargen, og resultatet blir fem betet. Det vil ikke hjelpe Syd stort å få overført to stikk, han er fremdeles tre betet.

Her kan turneringslederen gripe inn, og under henvisning til § 14 a, 1. ledd og § 16, 1. ledd, kan han si følgende: Syd har gitt fra seg et stikk før revoke oppsto. Men de tolv andre stikkene ville vært hans hvis ikke Øst hadde unnlatt å følge farve. Straffen, to stikk over til Syd, er for mild i dette tilfelle, og jeg endrer scoren fra minus 300 til pluss 1440, det som seks grand med tolv stikk gir i faresonen.

Så kan det etterpå bli spørsmål om ekstra straffepoeng til Øst.

Dette skulle vel gjøre spørsmålet klart.

Plastbehandlede spillkort

Damms spillkort Veiledende pris

Manila	7,85
Cambridge	7,85
Bristol	7,85
Krone	7,85
Scots Crown	7,85
Rose	7,85
Grand	7,85
Krone kabalkort	7,85
Duett kabalkort	7,85

FRA ØBERG, ESKILSTUNA:

Poker	7,85 pr. spill
Klubb	15,70 pr. sett
Royal	19,25 pr. sett
Neptun	19,25 pr. sett
Symfoni kabal ..	19,25 pr. sett
Ambassadør ..	20,00 pr. sett

Spør etter disse spillkort i Deres bok- og papirhandel.

N. W. Damm & Søn

ROS og REESE

Vi skal denne gangen se på et par spill hvor spilleren ble stillet overfor uvante problemer.

spilleren stjeler han ikke er interessert i.

Og for Syd reiser straks problemet seg på hvilken hånd han skal stjele. Med motpartens trumf fordelt 3—2 er det ikke noe problem, og heller ikke hvis Vest har esset fjerde, for da er det bet i alle tilfelle. Syd må derfor prøve å finne en måte å gardere seg på mot fire trumf hos Øst.

Det kan være nærliggende å stjele på egen hånd, for å kunne spille spar tre ganger fra bordet. Men det fører ikke fram med godt motspill. Øst vil vente med esset til tredje gangen — til bordet er renons i trumf, og så vil han spille den fjerde hjerteren sin. Den trekker Syds siste trumf, og dermed vil Østs fjerde trumf gi beten.

Syd må derfor stjele på bordet i tredje stikk og selv legge ruter, men så må han også fortsette omhyggelig. Spar spilles, og Øst legger liten, slik at Syd får for knekten. Bordet settes inn igjen på ruter, og en ny spar spilles. Øst legger liten igjen, og Syd får for damen. Stillingen er nå:

N	—	—
♠	—	—
♥	—	—
♦	E-K-3-2	—
♣	K-kn-3	—
V	—	Ø
♠	—	♠ E-10
♥	7-5	♥ 2
♦	9-5	♦ 10
♣	10-8-6	♣ 9-7-5
S	—	—
♠	K-7-3	—
♥	—	—
♦	kn	—
♣	E-D-4	—

Syd var havnet i fire spar, og fikk hjerterkongen ut fra Vest. Øst ga signal til fortsettelse med knekten, og Vest kom igjen med damen. Øst stakk imidlertid over med esset og fortsatte med en ny hjerter, etter meldingene vel vitende at det var til dobbelt renons.

Dobbeltrenonsen pleier å være fryktet av alle spillere, fordi den gir motstanderen en sjanse til å kaste av på den ene hånden samtidig som han stjeler på den andre. I mange, kanskje de fleste tilfelle, er det heller ikke noe særlig lurt spill. Men det finnes situasjoner, og de er hyppigere enn de fleste tror, hvor tilbakespill til dobbeltrenons er det eneste riktige. Blant annet her, hvor Øst kan regne ut at det neppe er noen flere stikk å hente i sidefarger, og hvor den største sjanse til beten derfor ligger i å gi

— den fryktede dobbeltrenonsen

Syd spiller ruterknekten og stikker over på bordet, og deretter kommer esset i ruter. Det vil ikke hjelpe Øst å stjele, så han legger isteden en liten kløver. Men Syd må stjele. Bordet settes inn igjen på kløverknekten, og når en ny ruter spilles, er Øst hjelpeløs. Hvis han stjeler med esset, stikker Syd returen, trekker ut den siste trumfen, og resten står. Stjeler Øst med tieren, stjeler Syd over og gir bare fra seg for trumfesset da også. Og hvis Øst legger tapere, får han til slutt bare esset og tieren igjen i trumf, med Syds konge plassert bak ham.

I det neste spillet var ikke meldingene perfekte, men Syd viste at han kunne føre kortene på en elegant måte:

N	—	—
♠	E-kn	—
♥	kn-5-4	—
♦	K-kn-5 3	—
♣	E-K-8-5	—
V	—	Ø
♠	6-5-3-2	♠ 4
♥	10-9-6-2	♥ D-3
♦	10-6-2	♦ E-D-9-4
♣	10-9	♣ D-kn-8-7-4-2
S	—	—
♠	K-D-10-9-8-7	—
♥	E-K-8-7	—
♦	8-7	—
♣	3	—

Nord åpnet med en grand, og Syd spurte direkte med fire grand etter essene. Som regel er denne meldingen kvantitativ etter en grandåpning hos makker, men Nord og Syd forsto hver-

andre i det minste, og sluttmeldingen ble seks spar hos Syd. Styrken er for så vidt i orden, men spillet ble vanskelig fordi Nord ikke hadde de riktige honnørkortene.

Vest startet med kløver ti, idet han ikke visste at et ruterutspill ville gitt beten med en gang. Bordet stakk, og en ny kløverhonnør ga avkast for en av Syds ruter. Deretter kom spar-knekten, som ble stukket over med damen, og så forsøkte Syd om det var noe å hente i ruter. Øst stakk imidlertid bordets knekt med damen og fortsatte med kløver, som Syd stjal.

Nå er sjansene ikke store lenger. Den eneste muligheten er å felle hjerterdamen ved toppspill, men selv da er ikke alt over. Den som har dobbelt hjerter, må heller ikke ha flere trumf. Heldigvis for Syd satt det slik, og etter å ha tatt esset og kongen i hjerter, kunne han fortsette med en liten hjerter til knekten, og Øst var avskåret fra å stjele. Syd spilte seg hjem igjen på en ny kløverstjeling, og kunne dekke den siste hjerteren sin med bordets trumfess. En pen utnyttelse av mulighetene.

Og så går vi over til dagens prøver. De sitter Syd og har:

♠ 10-8 ♥ kn-7 ♦ E-D-8-6-3 ♣ K-kn-8-6

Spørsmålet er hva De vil melde etter at makker har åpnet med:

- 1) En ruter.
- 2) En grand.
- 3) To grand.

De og makker har avtalt å bruke grandåpning med 15—17 honnørpoeng og Stayman-svar både til en og to grand.

4) Det fjerde spørsmålet er en spilleoppgave:

- ♠ K-7-5
- ♥ 5-3
- ♦ K-D-kn-4-3
- ♣ D-10-6

- ♠ E-kn-8-2
- ♥ E-K-D
- ♦ 7-5
- ♣ E-9-4-2

Syd spiller tre grand, og Vest begynner med hjerter ti. Hvordan bør Syd spille?

SVAR:

(Husk Reese spiller Acol. Red.)

1) *To kløver — 5 poeng. Tre ruter — 3 poeng.*

Grunnen til at to kløver blir foretrukket, er at det er bedre å bruke en hoppmelding i makkers minorfarge til hender som ikke passer til tre grand. Hvis det skal være utgang i kortene, er sjansene her større i tre grand enn i fem ruter.

2) *To kløver — 5 poeng. Tre grand — 4 poeng.*

Det er en god idé en gang i blant å bruke Stayman med en type av hånd som denne. Det er sannsynlig at makker vil melde to spar eller hjerter, og De følger opp med tre grand. Dette

vil sannsynligvis få motparten til å tro at De sitter med fire kort i den andre edle fargen, og det kan kanskje føre til at De får utspill i ruter eller kløver, noe som ser ut til å være svært fordelaktig med Deres kort.

3) *Tre ruter — 5 poeng. Tre kløver, tre grand, fire grand — 2 poeng.*

Tre ruter er langt mer nyttig enn tre kløver, som bare forteller Dem noe De ikke er særlig interessert i, nemlig at makker har fire spar eller hjerter.

Det er bedre å melde tre ruter, en melding som må oppfattes som en mild invitasjon til slem når De etterpå melder tre grand. Hvis De ikke ønsket Dem lenger enn til tre grand, kunne De jo bare ha avgitt denne meldingen med en gang.

4) Så var det spillet. De har seks toppstikk i spar, hjerter og kløver, og er derfor ovenpå hvis De skulle kunne vinne tre stikk i ruter. Nå er det en fare hvis motstanderne har fordelingen 4—2 og esset sitter fjerde. Motspilleren med esset kan godt tenkes å sitte over i første runde og stikke andre gangen. Derved blir innkomsten til den femte ruter problematisk, De blir avhengig av å gjette riktig i kløver. Om det da finnes muligheter i det hele tatt.

For å gardere Dem mot dette spiller De liten ruter fra begge hendene i det andre stikket. Derved får motstanderne det første ruterstikket sitt med en gang, og De har en ruter igjen på egen hånd etter at motstanderne har fått dette stikket. Siden er det forholdsvis enkelt, de problemene som kan oppstå avhengig av hvilken motspiller som kommer inn og hva han returnerer, finner De sikkert ut av selv.

PLANKEKJØRING MED PROBLEMER

Leif Christiansen refererer en del turneringsspill, som bød på overraskende problemer

Det er dessverre de færreste turneringsspill som byr på problemer når det gjelder kortføringen. Det gjelder først og fremst å komme i riktig kontrakt, og så gir selve spillet seg selv.

Men det gis heldigvis unntagelser. I det siste har det hendt meg — forbausende ofte — at tilfeldig gitte spill i turneringer har vært rene problemspill som uten noen som helst rettelse kunne inngå i en oppgaveturnering.

Eller hva synes man om dette:

N	
♠ K-kn	
♥ kn-9-5	
♦ K-D-3	
♣ E-7-6-5-2	
V	Ø
♠ 6-4	♠ 10-8-7-3
♥ E-K-10-6-3	♥ D-8-7-4
♦ 9-6-5	♦ E-kn-8-2
♣ kn-10-3	♣ 4
S	
♠ E-D-9-5-2	
♥ 2	
♦ 10-7-4	
♣ K-D-9-8	

Kontrakten var 4 spar. 5 kløver er en bedre kontrakt og bør vel kunne meldes. Men det er 4 spar som gir det interessante spill, som så ofte når kontrakten ikke er ideell.

Utspill hj. E etterfulgt av K. Den som spiller etter nesen, vil stikke med trumf, ta K. og Kn i spar, spille seg inn på kløver og trumfe ut. 2 rutere kastes

hos blindemann, og først etter kl. D og E oppdager man at farven er blokkert. Dette «plankekjøringsspill» er slett ikke sjanseløst. Hvis enten trumfen er fordelt 3-3 eller kløverne sitter 2-2, vinnes kontrakten. Ja, i visse tilfeller vinnes til og med 6 trekk med ruter Ess hos Vest. Så den som spiller safe og riktig her, ville kanskje risikere å få et dårlig spill i en partturnering. Men vi får tenke oss at det dreier seg om lagturnering eller robberbridge. Hvordan skal man da spille?

Løsningen er enkel, men ikke nærliggende: Man skal kaste en kløver på annet hjertespill. Siden kan det ikke hindres at Syd får 10 stikk i de sorte farver etter ellers nøyaktig samme spilleføring som beskrevet ovenfor.

Et annet spill, fra Kongsvingercupen, med et rent og godt poeng:

N	
♠ 5-3	
♥ K-D-8-6	
♦ K-kn-7-5	
♣ 9-6-2	
V	Ø
♠ kn-10-9-4	♠ 8
♥ 7-5-3	♥ 9-4
♦ E-10	♦ D-9-8-6-4-3
♣ E-K-10-4	♣ D-kn-7-5
S	
♠ E-K-D-7-6-2	
♥ E-kn-10-2	
♦ 2	
♣ 8-3	

Kontrakten var 4 hjerter fra Syd etter at Vest hadde åpnet med 1 kløver. Utspill kløveress etterfulgt av kongen og en kløver til. Spilleplan?

Syd må trumfe tredje kløver, den saken er grei. Han kan riktignok kaste en ruter, men er like langt hvis Vest fortsetter med ruteress.

Det nærliggende, men ukorrekte spill er nå å trumfe ut. Når sparfarven ikke går, har ikke Syd innkomst på egen hånd og går bet. Syd kan til en viss grad gardere seg mot en slik skjev sparsitt. Det kan hende at den motspiller som eventuelt har 4 spar også har 3 hjerter. Og trumf, ess og konge. Deretter spar hvor sitsen oppdages i 2. sparspill. Hvis alle følger, trumfes selvfølgelig ut. Intet er da vunnet ved at man har tatt en forsiktighetsregel, men intet er tapt heller. Men når Øst, som her, ikke følger spar 2. gang, stjeler man en spar med hjerterdame, kommer inn på hjerterknekt, og sparene står. Man vinner kontrakten og høster fruktene av å ha spilt godt.

Et mer krevende, men ytterst interessant spill, forekom i årets mixturnering i Oslo.

N
♠ 8-6-4-2
♥ E-K-kn-10
♦ 2
♣ E-K-10-2

S
♠ E-K-D-7-5
♥ 7-6
♦ K-10-7-5
♣ kn-5

Jeg gir foreløpig bare 2 hender av spillet. Leseren vil da selv lettere kunne gjøre seg opp en mening om spilleplanen. Men først skal jeg opplyse at kontrakten er 6 spar, at utspillet er en liten trumf og at de første stikkene som er ganske naturlige, forløp slik:

Syd stakk den utspilte trumf, idet Øst fulgte med spar 9, gikk inn på

bordet på hjerterkonge og trakk ruter. Øst stakk med ruteress og fortsatte farven, som Syd stakk med trumf hos blindemann. Ruterknekt kom nå fra Vest, og Syd som så mange andre sjanser, ville ikke risikere at Vest skulle få trumfstikk. Noe som kunne skje hvis Syd prøvde å stjele en ruter til og Vest ikke hadde flere rutere. Syd trumfet isteden ut. Det viste seg at Øst bare hadde en trumf, han la 2 rutere, og når Syd så spilte ruter-konge, viste det seg at han hadde valgt riktig, for Vest var renons og la en kløver. Og nå er det altså at analysen skal sette inn.

Syd har mange sjanser. Han kan ta finesse i hjerter, til og med begge veier. Han kan ta finesse i kløver og han kan spille på at damen i en av favene faller ved å ta ess og konge og stjele et tredje kort. Men her kan han ikke prøve mer enn en av farvene. Videre kan Syd vinne på dobbeltskvis som fører fram om begge damer sitter på en hånd, eller Vest bare har en av damene, men da må Syd velge riktig farve å spille på. Og det valget må skj straks fordi et kort skal kastes på ruter-konge.

La oss anta at sitsen er slik (som den faktisk var da spillet forekom), etter at ruter-konge er spilt og Vest har lagt en kløver:

N
♠ —
♥ E-kn-10
♦ —
♣ E-K-10-2

V
♠ —
♥ x-x-x-x
♦ —
♣ D-x-x

Ø
♠ —
♥ D-x-x
♦ D-x
♣ x-x

S
♠ 7-5
♥ 7
♦ 10
♣ kn-5

Nå vil det føre fram å kaste hjerter fra blindemann. Deretter spille 3 gan-

ger kløver til trumf og så siste trumf. Dobbeltskvisen inntreder med sikkerhet for Vest som nå er markert med kløverdame, må legge hjerter, og Øst som må holde ruter, må også legge hjerter. Og 2 ganger hjerter må stå.

Men hvis Vest isteden i ovenstående posisjon har D x x x i hjerter og x x x i kløver, vil det være riktig å kaste kløver fra blindemann, ikke hjerter. Deretter spilles hjerteress og en hjerter til trumf, hvoretter dobbeltskvisen virker på ny — og automatisk.

Det tør vel være utvilsomt at det byr størst sjanse å spille på dobbeltskvis, men man har et valg, og da spillet forekom, valgte Syd som for øvrig var denne artikkels forfatter, feil variant og gikk bet. Men det burde han ikke gjort hvis han hadde tenkt seg nok om og hadde bemerket Vests kløveravkast. Vest har nemlig vist at han har 3 spar og 2 rutere og følgelig 8 kort tilsammen i hjerter og kløver. Er disse fordelt 4 — 4 i hjerter og kløver, er Vest allerede på ruter-konge utsatt for en slags skvis. Syd behøver da bare å kaste motsatt farve av det Vest legger. Den farve Vest har kastet, her kløver, spilles 3 ganger, og den fjerde må stå.

Hvis dette ikke fører fram, har Syd fremdeles den mulighet som er gjengitt ovenfor, hvor Vest opprinnelig hadde 3 hjerter og 5 kløver.

Endelig, om Vest hadde startet med 5 hjerter, og 3 kløver, ville man ved å spille som angitt (kaste hjerter og spille 3 ganger kløver) ha et valg om man skulle knipe i hjerter eller toppe farven. Men finessen byr da størst sjanse fordi det er mest sannsynlig at damen sitter hos den som har flest hjerter. Og dessuten ville vel en motspiller som hadde 5 små hjerter, heller legge en hjerter enn en kløver på ruter-konge.

Konklusjon: Riktig spill, når Vest legger kløver er å kaste hjerter hos blindemann og fortsette med 3 ganger

kløver. Og det burde jeg nok funnet ut...

Enda et spill fra mixen er av interesse.

N
♠ K-D-x
♥ x-x
♦ D-x-x
♣ K-D-kn-10-x

V
♠ 10-9
♥ D-x
♦ kn-x-x-x-x-x
♣ x-x-x

Ø
♠ kn-8-x
♥ x-x-x
♦ E-K-10-x
♣ E-x-x

S
♠ E-7-x-x-x
♥ E-K-kn-10-x-x
♦ —
♣ x-x

Nord ga, og meldingene som her har betydning, falt slik:

Nord	Øst	Syd	Vest
1 ♣	dobler	redobler	1 ♦
pass	pass	2 ♥	pass
2 gr	pass	3 ♠	pass
4 ♠	pass	6 ♣	pass
pass	pass		

Utspill sparti. Det er mange spillemåter her, men ingen helt sikre. Etter Østs opplysende dobling er det rimelig å tro at han har hjerterdame og kanskje også en viss lengde i farven, så en enkel finesse i hjerter straks byr en god sjanse. Slik ble det også spilt, men da Vest hadde hjerterdame og Øst ikke hadde noe å doble på, ble det bet.

Det beste spill er her å stikke utspillet hos Nord og trekke kløver-konge. Den må Øst nesten stikke, for Syd kan meget vel ha singel kløver. Øst prøver vel så ruter-konge eller ess, som Syd trumfer. Så tas først alle trumf og så alle kløver. Når siste kløver spilles, må Øst sake en hjerter for å holde den annen ruterhonnør, og Syd som har full telling, kan toppe hjerterne og vinner.

Glimt fra de store turneringer

Jeg begynner med et spill fra Kongsvingercupen som skaffet Nord—Syd en desidert topp:

N
♠ E-D-kn-7-4
♥ kn-9-3
♦ E-kn
♣ 8-3-2

V
♠ 9-6-5-2
♥ E-7-5
♦ 7-3-2
♣ E-K-5

Ø
♠ K
♥ K-10-6
♦ K-D-9-4
♣ D-kn-10-7-4

S
♠ 10-6-3
♥ D-8-4-2
♦ 10-8-6-5
♣ 9-6

Ved ett av bordene gikk meldingene med Øst—Vest i sonen slik:

Øst	Syd	Vest	Nord
1 ♣	pass	1 ♠	pass
1 grand	pass	3 grand	dobler
pass	pass	pass	pass

Nord—Syd brukte fordelingsutspill, og Nords dobling ber jo om spar ut. Syd startet med treeren, Nords ess felte Østs konge, og dermed var fem stikk i spar pluss ett i ruter et faktum, mens spar ti ut ville gitt et helt annet resultat.

Det å åpne svakt kan ha sin store styrke, men i følgende spill straffet det seg:

N
♠ D-3
♥ 10-9
♦ 8-7-4-3
♣ E-D-10-5-3

V
♠ E-8-4
♥ K-kn-5-4
♦ E-K-9-5
♣ 9-4

Ø
♠ K-7-6-5-2
♥ E-D-3-2
♦ D-kn
♣ kn-2

S
♠ kn-10-9
♥ 8-7-6
♦ 10-6-2
♣ K-8-7-6

Øst ga, og Nord—Syd var i sonen. Meldingene:

Øst	Syd	Vest	Nord
1 ♠	pass	2 ♦	pass
2 ♥	pass	4 ♣	dobler
4 ♥	pass	pass	pass

Fire kløver er spørremelding med hjerter som trumf, og derfor fikk Nord anledning til å doble for å be om fargen i utspill. Dermed var ti stikk alt spilleren kunne få, og det ga ikke mer enn 3 poeng av 40 oppnåelige.

Det har vist seg mange ganger at det straffer seg å gå utenom systemet. I følgende spill åpnet Øst med en spar, sine fire kløver til tross, og spilleren oppnådde hva var tilsiktet, nemlig å

Per Peteresen — Norsk Bridgeforbunds generalsekretær — har som få andre mulighet for å følge med i turneringer. Her trekker han frem en del spill han har festet seg ved

sperre. Men makker ble også sperret, slik at kontrakten ble en spar:

N
♠ E-K-kn
♥ 10-9-6-4-3
♦ kn-7-2
♣ D-8

V
♠ 5-4
♥ K-kn-6-2
♦ 9-5
♣ kn-9-7-6-5

Ø
♠ D-10 8-3
♥ D-5
♦ E-10-8
♣ E-K-4-2

S
♠ 9-7-6-2
♥ E-7
♦ K-D-6-4-3
♣ 10-3

Spilleren gikk fortjent to betar, og dette ga motparten 39 poeng.

Vi fortsetter med et par spill fra Akademisk Bridgeklubb's gigantturnering. Det ble meldt hardt, og i det første spillet ga en kontrakt på syv kløver godt under middels:

♠ K-D-4
♥ E-K-10-8-4-3
♦ 8-6
♣ E-K

♠ E
♥ 5
♦ E-K-10-3
♣ D-kn-10-6-5-4-2

Selve spillet har jo ingen interesse, men det er verdt å legge merke til de harde meldingene. Nå var det ikke bestandig så store kort ute og gikk, og det paret som i faresonen havnet i tre hjerter i det neste spillet:

♠ D-kn-8-7-4
♥ 9-8-6-5-2
♦ 10-5
♣ K

♠ 10-5
♥ 10-3
♦ E-6-2
♣ kn-10-7-6-5-3

hadde vel overmeldt kortene noe. De ble behørig doblet med 1400 i bet, men dette forhindret ikke at paret havnet langt oppe i premielisten.

I den åpne puljen fikk F. Mørdre topp på følgende spill:

N
♠ E-K-3
♥ D-5-4
♦ E-9-8-6-4-2
♣ 8

V
♠ D-10-7-5
♥ E-kn-10-6-3-2
♦ 5
♣ D-4

Ø
♠ kn-6
♥ K-9-7
♦ D-10-7-3
♣ K-6-3-2

S
♠ 9-8-4-2
♥ 8
♦ K-kn
♣ E-kn-10-9-7-5

Vest åpnet med to hjerter, Nord overvurderte vel sine kort med tre hjerter, og Øst var med på spøken med fire hjerter. Mørdre som satt Syd, meldte fire spar i full tillit til makkers melding, og ingen hadde noe å innvende.

Ruter fem var utspillet, og den gikk hjem til ruter knekt. I mangel av noe bedre fortsatte Syd med ruter konge, og Vest stjal. En liten hjerter satte Øst inn på kongen, og Vest fikk en ny ruterstjeling. Men dermed var det også slutt, Syd hadde ingen vanskeligheter med å sikre seg resten, og en klar topp.

Den fineste formen for bridge

I denne parturneringens tidsalder ser det for meg ut til at spillerne faktisk har glemt å spille lagkamper — det som uten tvil er den fineste formen for bridge. Parturneringene har sin sjarm, det kan ikke diskuteres, men det kan heller ikke diskuteres at denne turneringsformen ikke honorerer den elegante bridgen på den måten som lagkampene gjør.

En parturnering er mer sjanseartet. Man tvinges til å spille uforsiktig i svært mange tilfelle, og i motspill er man ofte redd for å trekke frem elegante spilleformer som kan gi den eneste betesjansen, fordi faren for overstikk blir større på denne måten.

Den avgjørende forskjellen er at i en parturnering er det spørsmål om *hvor ofte* man vil tjene eller tape på en bestemt spilleføring, mens det i en lagkamp er spørsmål om *hvor meget* man vil vinne eller tape. Et eksempel vil belyse denne forskjellen. I et spill har alle bordene meldt en syver, men De er den eneste som vinner kontrakten. I neste spill får De hjem en kontrakt på ro ruter med tre trekk, mens alle andre bord spiller en grand og

vinner to trekk. Differansen i det første spillet er 2320 poeng og i det andre spillet 10 poeng, men likevel skaffer det ene spillet Dem en ren topp og det andre en like ren bunn.

I en lagkamp vil det første av disse spillene gi Dem 20 matchpoeng, et meget stort resultat for ett enkelt spill, mens det andre spillet er uavgjort. Med andre ord, to spill som tilsammen gir Dem middels i en parturnering, gir Dem en stor ledelse, en ledelse som ofte er nok til å trygge en seier, i en lagkamp.

Det er verdt å legge merke til at stilen i en lagkamp er temmelig lik stilen i robberbridge. Legg merke til at jeg skrev temmelig lik og ikke helt lik. Grunnen er at det i taktiske situasjoner kan være visse avvikelser, men det ser vi foreløpig bort fra. Spilleren som bare deltar i robberbridge og ikke har spilt nevneverdige parturneringer, har derfor en stor fordel fremfor parturneringsspilleren når det gjelder lagkamper. Han har ikke fått dennes uvaner, og det oppveier i stor grad den vanskeligheten han har fordi han ikke er vant til turneringsbridge.

Jeg vet ikke hva De sier om robberbridge med høy kurs. Noen liker det, andre finner at det er det verste de vet og en skjæmmende utvekst på bridgen. Det får nå være som det vil med dette, jeg skal hverken fortelle hva jeg mener eller prøver å overbevise Dem hvis De har en annen oppfatning. Men det er i alle tilfelle ikke tvil om at robberbridge med kurs er en glimrende trening for lagkamper. I det minste hvis man spiller med jevnbyrdige motstandere, eller kanskje helst bedre motstandere.

Men det er selvsagt andre treningsformer også, for dem som ikke måtte like kurs. En meget god form er å *spille* lagkamper. Det er heldigvis lett å arrangere en treningskamp hjemme, enhver leilighet hvor to rom kan disponeres, er brukbar. Kortstokker og

mapper kan man få låne av klubben, hvis man ikke vil anskaffe noen kortstokker og en del billige mapper selv. En god idé i forbindelse med slike treningskamper er at man ikke spiller for mange spill. I stedet bruker man tiden til diskusjoner etterpå.

Det er for øvrig også idé for et lag som vil nå langt, å møtes dagen etter en kamp og diskutere feilene man har gjort. Ingen ting gir klarere beskjed om hva som er viktig i lagkamper, når man bare diskuterer mens inntrykkene fra kampen er ferske.

Noe av det første man må lære seg i lagkamp, er at det er de store poengene man bør være ute etter. Å spare på skillingen og la daleren gå, er et gammelt uttrykk som betegner en som ikke er særlig lur. Faktisk må man likevel mange ganger gjøre nettopp dette i parturneringer, men i lagkamp har ordtaket full gyldighet.

Hvis man studerer en liste som et godt lag har brukt, vil man være forbauset over hvor mange spill det har tapt med ett poeng. Ja, kanskje også med to poeng etter den nye beregningsmåten som skaper inflasjon i poengene.

Her vil jeg skyte inn noen ord om denne nye beregningen. Det er blitt hevdet fra mange sider at den bare favoriserer de store spillene, men det er neppe riktig. Det er vel bedre å si at beregningen har hevet alle verdiene bortsett fra verdien av ett enkelt overstikk.

Se bare på delkontraktene. Det ene bordet vinner tre spar utenfor faresonen, mens det andre går en bet. Differansen er 190, som igjen gir 5 matchpoeng. I det neste spillet melder det ene bordet fire spar utenfor sonen, mens det andre stanser i tre. Begge bord får fire trekk. Differansen er 250, som gir 6 matchpoeng, altså i realiteten praktisk talt det samme som en delkontrakt som er vunnet ved det ene bordet og betet ved det andre.

ROLF BØE
SKRIVER OM

lagkamper

Men tilbake til de små poengdifferansene. Det man *ikke* må strebe etter, er å vinne ett stikk mer enn det andre bordet, hvis det finnes den minste risiko for å gå bet. La oss ta en utgang i faresonen, for eksempel fire spar. Hvis Deres motstandere vinner presis ti stikk, vil De tjene nøyaktig ett matchpoeng ved å vinne elleve stikk, mens De taper 13 ved å gå en bet. Og så er det en annen ting i den samme forbindelsen, og det er at De kanskje ikke tjener noe i det hele tatt, fordi det andre bordet kan spille en helt annen kontrakt. Hvis dette bordet for eksempel spiller seks spar med to bet, vil De vinne 820 — 13 matchpoeng — på å vinne fire trekk, og 850, som også gir 13 matchpoeng, på å vinne femtrekk.

Når det gjelder utgang i faresonen, er altså sjansen *mot* å sette kontrakten i fare minst 13 mot 1, og det vil igjen si at det iallfall ikke lønner seg å sette kontrakten i fare hvis det er syv prosents sjanse for bet. Og da er det ikke mange kontrakter som skal spilles uforsiktig.

♠ E-D-4-2
♥ E-D-10-5
♦ 10-8-3
♣ E-4

♠ K-kn-10-9-8
♥ 9-4
♦ D-kn-10
♣ K-7-5

Syd spiller fire spar uten meldinger fra motparten, og får hjerter seks ut fra Vest.

Parturneringsspilleren vil prøve fi-nessen, det kan hende utspillet er fra kongen. Men lagspilleren har ikke råd. Det er omtrent syv prosents sjanse for at hjerterfargen sitter 6—1, og hvis den gjør det denne gangen, er beten der med en gang. Hjerter til-bake og stjeling, hvoretter motparten tar to ruterstikk. Etterpå viser det seg kanskje at det andre bordet ikke har meldt utgangen, og så er det knu-sende likegyldig om man hadde vun-net fire eller fem trekk, mens en bet blir katastrofe.

Nå er selvsagt ikke fire spar hun-dre prosent sikker selv om De går opp med hjertereset. Men det gir iall-fall en større sjanse, man eliminerer faren for at utspillet er en singelton, og det er viktig.

Selvfølgelig kan også andre hensyn spille inn, men det skal jeg komme tilbake til. Foreløpig holder vi oss til regelen at det ikke lønner seg å drive jakt på overstikk.

Stort sett er kravet til en åpnings-melding det samme i lagkamp og i parturnering. Men det er visse nyan-ser.

I en lagkamp åpner man sjelden hvis man ikke har håp om utgang. Det er så lite å strebe etter hvis det ikke er mer enn en delkontrakt man kan oppnå. Ikke slik å forstå at ikke delkontraktene kan være verdifulle nok, men det lønner seg ikke å drive jakt etter dem hvis utgang er håpløs. Grunnen er at det man taper på beten ved å melde slik, blir vel så meget.

Spesielt gjelder dette tvilsomme åp-ningsmeldinger i fjerde hånd, slik som:

♠ E-kn-8-7-5 ♥ K-9 ♦ D-7-5 ♣ kn-9-3

Parturneringsspilleren vil åpne med disse kortene. Han teller 11 poeng og en femkortfarge i spar, og vil regne det for sannsynlig at enten vil han og

makker kunne vinne en lav sparkon-trakt, eller man vil drive motstander-ne for høyt.

Lagspilleren passer. Han er nok opp-merksom på at det kan være poeng å vinne, men han frykter den store smellen, som kommer en gang iblant når man melder slik. Om partur-ne-ringsspilleren går 800 i bet i et spill, gjør det ham ingen ting hvis han kan tjene 80 eller 90 i det neste, men slik kan ikke lagspilleren tenke.

I tredje hånd kan situasjonen være en helt annen. En sparmelding kan både sperre for motstanderne og være utspillsangivende. Men på den andre siden er faren den samme som i fjer-de hånd, en gang iblant går man flere doblete beten ved slike åpnings-meldinger. Og endelig er det store sjanser for at også fjerdehand ville ha passet han også, De har tross alt litt mer enn gjennomsnittshånden. Derfor er det ikke opplagt at De bør åpne, det er bare litt mer fornuftig enn å åpne med disse kortene i fjerde hånd.

En stor del av vår meldeteknikk er basert på robber eller lagkamp, og derfor har en del parturneringsspil-lere funnet fram til variasjoner som gjør seg godt i deres form for bridge. Men det er ikke sikkert det samme gjør seg gjeldende i en lagkamp.

♠ E-D-9-4 ♥ K-D-8-2 ♦ E-4 ♣ D-10-5

En grandåpning er den foreskrevne modellen med disse kortene, i det min-ste hvis man bruker Stayman. Men pars spilleren har funnet at enkelte gan-ger sitter makker med:

♠ 10-7-5-3 ♥ E-9 ♦ D-8-6-2 ♣ kn-7-2

og så sitter man og spiller en grand med ett trekk, mens det sikkert er flere trekk i spar i kortene.

Det er riktig. Men lagspilleren ser annerledes på det. Hans system er bygget slik at det gir den største sjan-

Prøv Dem selv

Oppgave nr. 1

Syd har:

♠ E-D-9-7 ♥ E-D-8-4-3 ♦ 9 ♣ E-kn-3

sen for å vinne en utgang, og så får det ikke hjelpe at han kommer i en litt mindre heldig delkontrakt en gang iblant. Han vil notere seg at han vin-ner en grand også, og dermed er han fornøyd.

La de to hendene være:

♠ E-D-9-4
♥ K-D-8-2
♦ E-4
♣ D-10-5

♠ K-7-5-3
♥ E-9
♦ K-8-6-3
♣ E-7-4

Etter grandåpning gir slemmen seg selv, og har godt over femti prosents sjanse for å gå hjem. Men etter spar-åpning fra Vest blir det verre. Øst løfter til tre spar, og så kan Vest be-gynne å studere på om det tillegget han faktisk sitter med, er tilstrekke-lig til at slemmen kan vinnes. Denne gangen er det det, men ta fra makker ruterkongen, så er det et dødsdømt foretagende. Og med litt skjev for-delning er det ikke engang fem trekk i kortene.

For løsningene av disse oppgaver setter vi opp premier til de tre beste. Vinnerne kan velge mellom to kortstokker i etui eller 50 sigaretter. Vennligst oppgi på besvarelsen hva de ønsker.

Forutsetningen for oppgavene er vanlig Culbert-son med Stayman, Blackwood og spørremeldinger. Dog er cuebids og Culbertson fire—fem grand tillatt hvis det brukes konsekvent. De som velger dette, må notere: «cue-bids» på hvert sett av løsninger. To eller tre setninger som kommentar til en melding er i orden, men ikke nødvendig.

Løsningene sendes Nils Rømming Forlag, post-boks 277, Oslo, innen 15. mars. Bruk fortrinnsvis et 35-øres brevkort.

Nord—Syd er i sonen, og meldin-gene er gått:

Syd	Vest	Nord	Øst
1 ♥	pass	2 ♥	pass

2 spar

De beste resultatene i nr. 1/1963

1. premie: Ernst Lyngtu, Kringsjø vei 79, Laksevåg, 57 poeng.
2. premie: Birgit Bjørnstad, Tjønndalen 1 A, Skeid pr. Bodø, 57 poeng.
3. premie: Kolbjørn Eide, Trones, Sandnes, 57 poeng.

De beste av de øvrige hadde:

- 57 poeng: Haftor Bjørnstad, Bodø.
56 poeng: Sture Bruman, Norrsundet, Sverige, Leo Tvedt, Tyssedal.
54 poeng: R. Dick Henriksen, Oslo, Ivar Tangen, Steinkjer.
52 poeng: Leiv Schwingel, Oslo.
50 poeng: Rolf B. Amundsen, Alesund.
49 poeng: Bjørn Danielsen, Jørpeland, Gran Maartmann, Oslo.
47 poeng: Sigrid Hørvén, Oslo.
45 poeng: Johnny Giske, Alesund, Hans Olsen, Lomnessjøen, Odd Thoen, Oslo.
44 poeng: Torer Berger, Spydeberg, Arnfinn Borgemyhr, Tveit, Oluf Larsgård, Al i Hallingdal, Bjarne Sylvin, Oslo.
43 poeng: Helge Myhre, Ski, Kjell Nico-lausen, Bergen, Ivar Olsen, Oslo.
42 poeng: Kjell Andersen, Bergen, Ivar Amundsen, Trondheim, Einar Kjenne-rud, Trondheim.
41 poeng: Odd Dahl, Nesna, Eyolf Dok-sæter, Bergen, Laila Nygard, Oslo, Tjerand Randaberg, Randaberg.

Oppgave nr. 2

Syd har:

♠ 7-6-4-2 ♥ E-D-7-5 ♦ 8 ♣ E-D-9-2

Alle er i sonen, og meldingene er gått:

Nord	Øst	Syd	Vest
1 ♣	pass	1 ♥	pass
2 ♥	pass	? 4 hj.	

Oppgave nr. 3

Syd har:

♠ K-2 ♥ K-8-7-6-2 ♦ D-7-2 ♣ kn-9-5

Øst—Vest er i sonen, og meldingene er gått:

Nord	Øst	Syd	Vest
1 ♣	pass	1 gr	pass
2 gr	pass	? 3 hjerter	

Oppgave nr. 4

Syd har:

♠ E-D-8-6-4 ♥ 4 ♦ E-D-2 ♣ kn-10-9-6

Ingen er i sonen, og meldingene er gått:

Nord	Øst	Syd	Vest
1 ♣	pass	1 ♠	pass
1 gr	pass	? 3 kløver	

Oppgave nr. 5

Syd har:

♠ 9 ♥ 8-6 ♦ E-D-9-7-5 ♣ E-kn-10-8-2

Nord—Syd er i sonen, og meldingene er gått (Øst—Vest bruker svake toåpninger).

Vest	Nord	Øst	Syd
2 ♥	2 ♠	4 ♥	? 5 kløver

Oppgave nr 6

Syd har:

♠ K-kn-9-7 ♥ 8-4 ♦ E-K-10-9-7-2 ♣ 4

Øst—Vest er i sonen, og meldingene er gått:

Øst	Syd	Vest	Nord
1 ♥	?		

Løsninger til oppgavene i nr. 1

1.

Syd har:

♠ D-4 ♥ 7-4-2 ♦ 10-8-5 ♣ K-kn-8-6-2

Alle er i sonen, og meldingene er gått:

Nord	Øst	Syd	Vest
1 gr	pass	pass	dobler
pass	pass	?	

Pass — 10 poeng. To kløver — 7 poeng. Redobler — 4 poeng.

Syds hånd er balansert, og han har 6 honnørpoeng. Det skulle sammen med den sterke femkortfargen i kløver gi gode sjanser til å klare syv stikk, når vi tar i betraktning at makker har minst 16 honnørpoeng. Pass er bedre enn to kløver, fordi kløverfargen gir en god del stikk i grand også, og det er tross alt ett stikk mindre.

Av de 15 første løserne foreslo 9 pass, 5 to kløver og en redobler.

2.

Syd har:

♠ K-D-kn-8-5 ♥ 4 ♦ kn-9-8-7-2 ♣ 6-2

Ingen er i sonen, og meldingene er gått:

Nord	Øst	Syd	Vest
1 gr	2 ♣	2 ♠	3 ♣
pass	?		

Tre spar — 10 poeng. Tre ruter — 9 poeng. Pass — 6 poeng. Fire spar — 4 poeng.

Tre ruter ser ved første øyekast ut til å være den korrekte meldingen her, men litt nærmere ettertanke forteller at tre spar må være bedre. Grunnen kan gis i et enkelt spørsmål, nemlig hvor er hjerterfargen? Makker har høyst fire hjerter, kanskje mindre, og Syd har en singleton. Øst har sannsynligvis noe slikt som fem kløver og fire hjerter, og hans makker har kanskje fem hjerter, selv om han ikke turde vise fargen over Syds to spar.

De 15 første løserne hadde: Tre ru-

ter — 9. Pass — 2. Fire spar — 2. Tre spar — 1. Fire ruter — 1.

3.

Syd har:

♠ K ♥ E-8-6-2 ♦ E-K-10-7-2 ♣ E-5-4

Alle er i sonen, og meldingene er gått:

Syd	Vest	Nord	Øst
1 ♦	2 ♣	2 ♠	pass
3 ♥	pass	4 ♠	pass
?			

Seks spar — 10 poeng. Fire grand — 9 poeng. Fem spar — 7 poeng. Fem kløver — 6 poeng.

En slem bør være innen rekkevidde etter at Nord har hoppmeldt til fire spar andre gangen. En slik melding kan umulig være avgitt med noe mindre enn en sekskortfarge med E-D-kn i spissen, og noe tileggsstyrke bør han ha. Det er gode sjanser for å utvikle ruterfargen, slik at de nødvendige tilleggsstikkene kan vinnes der.

En syver bør på den andre siden ikke meldes. Makker har tross alt tillatt meldingene å dø i utgang etter at Syd har hoppmeldt i ny farge.

De 15 første løserne hadde: Seks spar — 7. Fem spar — 3. Fire grand — 3. Pass — 1. Fem kløver — 1.

4.

10 poeng til alle og tusen unnskyldninger. Syds hånd hadde bare 12 kort.

5.

Syd har:

♠ 7-5-3 ♥ E-K-D-kn ♦ D-6-5 ♣ 7-4-3

Øst—Vest er i sonen, og meldingene er gått:

Nord	Øst	Syd	Vest
1 ♣	pass	1 ♥	pass
2 ♣	pass	?	

Tre kløver — 10 poeng. To ruter — 8 poeng. To hjerter — 8 poeng. Tre ruter — 5 poeng. To grand — 4 poeng.

Syd har 12 honnørpoeng og støtte til en gjentatt kløverfarge, og er absolutt for sterk til å passe. De meldinger det kan velges mellom, er tre kløver, to ruter og to hjerter, og vi stemmer absolutt for den første. Både to hjerter og to ruter er for så vidt kunstige meldinger, og vi er ikke begeistret for slike meldinger så lenge en helt naturlig melding finnes.

De 15 første løserne hadde: To grand — 6. Tre kløver — 4. Pass — 2. To ruter — 2. Tre ruter — 1.

6.

Syd har:

♠ E-D-kn ♥ E-K-kn-6 ♦ E-K-7 ♣ E-K-5

Nord—Syd er i sonen, og meldingene er gått:

Øst	Syd	Vest	Nord
1 ♦	2 ♦	pass	2 ♠
pass	?		

To grand — 10 poeng. Tre ruter — 8 poeng. Tre grand — 7 poeng. Fire spar — 5 poeng. Fire grand — 4 poeng. Tre hjerter — 4 poeng. Fem spar — 4 poeng. Tre kløver — 4 poeng.

Vi foretrekker to grand, fordi det samtidig som Syd holder meldingene nede, gir beskjed om den balanserte fordelingen. Tre ruter er den nest beste meldingen, fordi man i begge tilfelle får høre litt mer om makkers fordeling. Fire spar er litt farlig fordi det slett ikke er sikkert at kontrakten skal gå i denne fargen, kanskje makker har fordelingen 4-3-4-3 for den saks skyld. Tre grand er litt for svakt, og fire grand? Hvis vi ikke hadde brukt Blackwood, ville vi foretrukket denne meldingen, men vi tror ikke noen vil komme og påstå at den er konstruktiv i denne forbindelsen.

De 15 første løserne hadde: To grand — 5. Tre ruter — 4. Tre hjerter — 1. Tre kløver — 1. Tre grand — 1. Fire spar — 1. Fire grand — 1. Fem spar — 1.

Shake hands

Det pleier som regel å vanke på-skjønnelser i de sydeuropeiske landene når deres bridgespillere kommer hjem med seier i internasjonale turneringer. En rekke av spillerne på det italienske «blå laget» med kapteinen Perroux i spissen er således blitt slått til riddere av en fin italiensk orden, og like før jul i år var det medaljedryss i Frankrike.

Byen Paris utdelte den såkalte *Vermillion-medaljen* til en rekke bridgepillere for deres innsats. Pierre Jais og Roger Trezel fikk medaljen i gull for sin seier i verdensmesterskapet for par, og det internasjonale bridgeforbundets president, baron de Nexon, fikk også en gullmedalje for sin ledelse av de franske lagene i EM og VM. Videre ble det utdelt sølvmedaljer til medlemmene av det franske laget som vant EM, og endelig bronsemedaljer til det franske damelaget, som ble nummer to etter Sverige.

Her er et spill hvor Roger Trezel viser sin klasse (øverste neste spalte).

Trezel spilte fire spar som Syd, og fikk hjerterdamen ut fra Vest. Det ser ut til å være fire tapere, en i hver farge, og det er bare en mulighet til å bli kvitt en av dem, nemlig å finne

V	N	Ø
♠ E-2	♠ 10-8-6	♠ 4-3
♥ D-kn-10	♥ 6-4-2	♥ 9-8-7-5
♦ kn-7-5-2	♦ E-6-4-2	♦ K-10-9
♣ kn-10-6-4	♣ 5-3-2	♣ K-D-9-8
S		
♠ K-D-kn-9-7-5		
♥ E-K-2		
♦ D-8		
♣ E-7		

ruterkongen hos Øst. Men til det trenger bordet flere inkomster, og Trezel fant dem. I det andre stikket kom spar fem, og da Vest la liten, stakk bordet over med sekseren. Så kom ruter to, og Øst var inne på kongen. Han fortsatte med kløver til Syds ess. Nå ble ruterdamen innkassert, hvor-etter Syd fortsatte med spar syv. Vest kom inn på esset og ga mer kløver. Fargen ble spilt enda en gang, og Syd stjal med spar knekt. Bordet ble satt inn på spar ti, og ruteresset ga avkast for taperen i hjerter.

Ikke noe stort spill, men dog et spill som krever omhyggelighet med tempi og med småkortene. *Rolf Bøe*

Trykksildsjevelen er gjest også i våre spalter. Sst hadde han fjernet frøken *Reidun Dilleuds* navn under referatet fra KNA's turnering på Gausdal. Vi beklager.

Fra det store utland

(Forts fra side 2)

Opprinnelig startet 544 par fra 62 forskjellige klubber.

Tyskland.

Tyskerne holder på med uttagningskonkurranser til europamesterskapet, og etter at halvparten av spillene er avviklet, er stillingen:

1. Baubach—v. Alvensleben + 159
2. v. Dewitz—Chodziesner .. + 108
3. Dr. Korsing—Rachwalski + 83
4. Piost—Auhagen + 74
5. Deneke—Rammensee + 41
6. Baublatt—Lehmann ÷ 465

U.S.A.

I The Fall Nationals i Phoenix ble det satt ny amerikansk deltagerrekord idet i alt 6 468 bord deltok i den ni dager lange turneringen.

Muligheten for deltagelse i olympiaden i 1964 hadde lokket hele 330 damepar. Vinnerne ble Margaret Wagar og Barbara Kachmar, som dermed kvalifiserte seg for uttagningskonkurransen som blir avviklet senere i år.

I Mens Championship deltok 220 par, og vinnere var Victor Mitchell og Sam Fuoto. Mixturneringen samlet over dobbelt så mange deltagere, hele 414 par, og vinnere her ble Clarice Holt og Paul Levitt.

Turneringen for damelag samlet 58 lag, og vinnere ble Edith Kemp, Ann Burnstein, Stella Rebner, Alicia Kampner og Teddy Warner. (Det står Teddy, men vi trodde det var et gutte-navn.) Nummer to ble Muriel Kaplan, Jan Stone, Terry Michaels og F. Garner. Begge disse lagene kvalifiserte seg til uttagningen, sammen med

Margaret Wagar og Barbara Kachmar.

I turneringen for herrelag var det en god del mindre deltagelse, i alt 44 lag, og her ble det uavgjort mellom to lag, det ene bestående av Sam Stayman, Victor Mitchell, Philip Feldesman, Eric Murray og Richard Freeman og det andre av Lew Mathe, Ed Taylor, Harold Guiver og Paul Allinger.

I det åpne mesterskapet for lag var deltagelsen større, i alt 60 lag. Pussig nok var det også her uavgjort, og igjen var Mathes lag en av seierherrene, denne gangen supplert med Ron von der Porten og Erik Paulsen. Det andre vinnerlaget besto av Eddie Kantar, Marshall Miles, Don Krauss og R. D. Hamman.

I det åpne paresterskapet hvor 280 par deltok, gikk seiren til Dorothy Hayden og B. Jay Becker, med Eddie Kantar og Marshall Miles på annen plass.

Kvalifiseringsturneringen for deltagelse i verdensmesterskapet i Italia i juni i år ga som resultat følgende lag: James Jacoby, Dallas — G. Robert Nail, Houston, Robert Jordan — Arthur Robinson, Philadelphia og Howard Schenken — Peter Leventritt, New York City. Lagleder blir John Gerber, Houston.

I alt deltok 15 par i denne uttagningsturneringen, og oppgjøret var meget spennende. Før siste runde lå for eksempel Schenken — Leventritt på en delt femteplass og trengte en meget god siterunde for å bli med. Men den kom, og alt var i orden.

På fjerdeplass kom Michaud — Carter, som blir første reservepar, og nummer fem ble Harmon — Stakgold, mens Silidor — Kay ble nummer seks og Crawford — Stone nummer syv sammen med Jerry Levitt med frue.